

[Ib Christensen.]

Jeg synes, at kristeligt folkepartis ordfører indskrænkede sit spørgsmål en smule, i betragtning af at det var 1,1 million mennesker, der stemte nej den 2. oktober 1972, og i betragtning af at opinionsundersøgelserne viser, at der i dag er flere EF-modstandere end der var dengang. Af disse 1,1 million mennesker udgør marxisterne kun en forsvindende ringe del. Hvorfor er det da således, og hvad er alternativet for de fleste mennesker? Jeg kan kun tale på retsforbundets vegne, men jeg tror, at mange uden for retsforbundets kreds er enige om, at det alternativ, vi opstiller til EF-medlemskab og den fortsatte ensretning, integration og sammenslutning, det er Norges vej, det er Sveriges vej, det er Nordens vej; det er Danmarks selvstændigheds vej: at holde os uden for blokpolitikken og denne magtkoncentration, at bevare Danmarks selvstændighed og på internationalt og globalt plan at virke for en åben verden.

Lars Emil Johansen (Grøn.):

Jeg bliver nødt til at dreje debatten derhen, hvor markedspolitikken vedrører de grønlandske problemer.

Jeg vil gerne tillade mig at gå ud fra, at alle i dette høje ting er klar over, hvilken holdning vi fra grønlandsk side har indtaget over for EF-medlemskabet, idet ca. 70 pct. af de afgivne stemmer viste sig at være stemmer imod EF ved folkeafstemningen den 2. oktober 1972.

Grønlands statsretlige stilling i forhold til Danmark bevirkede imidlertid, at vi på trods af denne kompakte modstand blev medlem af det europæiske fællesmarked. Det er sådanne forhold, der kan gøre det vanskeligt for os at forstå, hvad der ligger bag ved ordene, når vi i dag hører hr. Ivar Nørgaard udtale, at selvfølgelig skal grønlænderne og færingerne selv bestemme, hvilken politik de vil føre. Det er meget vanskeligt at forstå, hvad der ligger bag ved sådanne ord, når de faktiske kendsgerninger viser det helt modsatte.

Grønlands statsretlige status, som i dette tilfælde har betydet et påduttet medlemskab af EF, er vi i mellemtiden begyndt at kigge nærmere på, idet et grønlandsk hjemmestyreudvalg for tiden arbejder med spørgsmålet: hvilken placering skal Grøn-

land have inden for det danske rige fremover, og i hvilken udstrækning vil man overføre beslutningskompetence vedrørende grønlandske sager, som i dag henhører under den danske regerings og det danske folketingets regie?

Vi har hele tiden mødt megen positiv imødekommenhed fra danske myndigheders side, hvad angår vore bestræbelser for at få større indflydelse over egne sager. Men da jeg i modsætning til dette forhold ofte møder folk, der ikke rigtig forstår vores baggrund for at være markedsmodstandere, og da man tilsyneladende ikke kan se sammenhængen mellem hjemmestyrebestræbelserne og den grønlandske befolknings modstand mod medlemskab af EF, vil jeg herefter kort skitsere nogle af de bevæggrunde, der har været afgørende for os grønlændere under vor stillingtagen til dette spørgsmål.

Såvel modstandere som tilhængere af grønlandsk medlemskab af EF har erkendt, at medlemskabet nødvendiggør, at der træffes andre aftaler for Grønlands vedkommende, for Grønlands hovederhvervs, fiskeriets, vedkommende end de bestemmelser, som fællesmarkedets fælles fiskeripolitik danner rammen om.

Man har dermed fra begge sider erkendt, at EF's fælles fiskeripolitik ikke er forenelig med den politik, der må anses for den rigtige og den helt naturlige, hvad angår fiskeriet ved Grønlands kyster.

Den seneste udvikling omkring vort fiskerierhverv har vist, at de særordningsaftaler, som man fra dansk-grønlandsk side har sikret ved tiltrædelsestraktaten, efterhånden bliver mere og mere utilstrækkelige. Et enkelt eksempel på dette forhold vil jeg i den forbindelse nøjes med at fremhæve.

De særordningsaftaler, man for Grønlands vedkommende har indgået med EF-myndighederne, indeholder bl. a. en bestemmelse om, at en strækning på 12 sømil fra kysten skal være forbeholdt de i Grønland bosiddende befolkninger i den 10 års periode, hvori særordningsaftalerne skal være gældende, altså frem til 1983.

Denne fiskerigrænse på 12 sømil blev foreslået ud fra den betragtning, at den grønlandske fiskerflåde endnu var så udviklet, at man ikke mente, det var sandsynligt, at nogen grønlandske fiskere havde interesse i at fiske uden for en sådan grænse.